

РИХАРД ДЮБЕЛ

ДВЕРИТЕ НА ВЕЧНОСТТА

Исторически роман

Артлайн Студиос
София, 2014

Richard Dübell
DIE PFORTEN DER EWIGKEIT
copyright © Richard Dübell, LLC 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ДВЕРИТЕ НА ВЕЧНОСТТА
с/о Anthea Agency
Copyright © 2014 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Рихард Дюбел
Превод: © 2014 Петя Пешева
Редактор: Мартина Попова
Корица: Стоян Атанасов
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 000 2
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-51-7

За всички онези хора, живели в
една мрачна епоха и създали неща,
пред които ние днес можем само
да се дивим и да притихнем
в страхопочитание.

ПРЕДГОВОР

Всички имена на селища и места в тази история са представени така, както вероятно са звучели и са се употребявали по времето на действието в романа – XIII век. Ръководил съм се от документите от онази епоха и печатите върху средновековни монети и, доколкото това бе възможно, търсех потвърждение на моите познания при различни историци и архивари. Когато за дадено лице имаше по няколко валидни имена, използвах онова, което ми харесваше най-много.

Ето таблица с имената и техните преводи. Когато след името има (окс.), това означава, че имената на градовете или селищата са посочени на окситански – езика на земите на катарите в Лангедок. В романа някои от имената умишлено са посочени на окситански.

al-Qahira	Kairo	Ал Кахира – Кайро
Ascesi	Assisi	Асцеси – Асизи
Bezers (occ.)	Beziers	Бесерс – Безие
Bilvirncheim	Bilversheim	Билвирнхайм – Билверсхайм
Carcazona (occ.)	Carcassonne	Каркасона (окс.) – Каркасон
Chum	Como	Хум – Комо
Coburc	Coburg	Кобурк – Кобург
Colnaburg	Köln	Колнабург – Кьолн
Damietta	Damiette	Дамиста – Дамие
Ebra	Ebrach	Ебра – Ебрах
Friül	Friaul	Фриул – Фриаул
Habisburch	Habsburg	Хабисбурх – Хабсбург
Latezanum	Latisana	Латезанум – Латисана
Lewinsten	Löwenstein	Левинстен – Льовенщайн
Lignan	Lignano	Лигнан – Лигнано
Limoux (occitan)	<i>Limós</i>	Лимос (на окситански) – Лиму
Lintpurc	Limburg	Линтпурк – Лимбург
Milan	Mailand	Милан – Милано
Montsegur (occ.)	Montsegur	Монтсегур (на окс.) – Монсегюр
Narbona (occ.)	Narbonne	Нарбона (на окс.) – Нарбон
Nuorenberc	Nürnberg	Нуоренберк – Нюрнберг
Papinberc	Bamberg	Папинберк – Бамберг
Sirmiü	Sirmionc	Сирмию – Сирмионк
Swartza	Schwarzach (Fluss)	Сварца – Шварцах (река)
Swarzenberc	Schwarzenberg	Сварценберк – Шварценберг
Staleberc	Stollberg	Сталеберк – Щолберг

Steygerwalt	Steigerwald	Стайгерквалт – Щайгервалд (област)
Terra Sancta	Тера Санта	Палестина/Израел (всъщност – „Светите земи“, според мен са езикова формулировка по времето на кръстоносните походи)
Tolosa (occ.)	Toulouse	Толоса (окс.) – Тулуза
Turgovia	Thurgau	Турговия – Тургау
Venexia	Venedig	Венексия – Венеция
Virteburh	Würzburg	Ф (В) иртебурх – Вюрцбург
Wizinsten	Weißenstein	Вицинстен – Вайсенщайн
Welschenbern	Verona	Велшенберн – Верона

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА¹

СЕСТРА ЕЛЗБЕТ

(рождено име: Ирмегард фон Шварценберк)

Младата цистерцианка строи манастир и мечтае за мъжа, който някога е спасил живота ѝ.

КОНСТАНЦИЯ ВИЛТИН

Най-красивата жена в целия град Вицинстен. Оpoznала е тъмните страни на своята душа – и иска да унищожи човека, който е причината за това.

МЕФРИДУС КАСТЕЛОЗЕ

Нотариус на град Вицинстен. Държи в своя власт целия град, само не и чувствата на жената, която обича.

РУДЕГЕР

Съпруг на Констанция. Взима грешно решение с фатални последиствия.

Валтер Лонгсуорд и Годфрой Арбалетриер
Английският рицар и йоанитският сержант се оказват верни сподвижници.

СЕСТРА ХЕДВИГ

Цистерцианката послушница вижда божествената светлина.

СЕСТРА ЛУКАРДИС

(рождено име: Мехтхилд фон Шварценберк)

Абатиса на цистерцианския манастир в Папинберк. Поддържа необичайни връзки и познанства.

ЕВЕРВИН БОНЕС

Кмет на град Вицинстен. Има проблеми с храносмилането.

МАЙСТОР ВИЛБРАНД БЛУСКОПФ

Майсторът строител смята себе си за художник, но доста се

---

¹ Имената на действащите лица са изписани на български така, както най-вероятно са се произнасяли (според наличните данни) в средата на XIII век и в съответните области, а и както авторът е избрал да звучат. (бел. прев.)

надценява.

ДАНИЕЛ БИН ДАНИЕЛ

Старейшина на еврейската общност в Папинберк. Убеден е, че има повече добри, отколкото лоши хора.

ХЕРТВИГ ФОН СТАЛЕБЕРК

Младият немски рицар пази в себе си тайната на един умиращ император и я отнася в Светите земи.

ОТЕЦ ФРИДЕБРАХТ, ЛУБЕРТ ГРАМЛИП, ВОЛФРАМ И ЮТА ХОЛЦШУЕР, МАРКУАРД, ПЕТРИСА И ФОЛМАР ЦИМЕРМАН

Граждани на град Вицинстен

АЛ-МАЛАЙКА

Любезният мъж е еднакво бърз и с усмивката си, и със смъртоносния си меч.

АБУ ТУР АБ

Бандитът умее да се пазари.

МАЙСТОР ХАРТМАН

Асистентът на епископа на Папинберк е толкова невзрачен, че човек не го забелязва, дори ако е насаме с него в стаята.

УЛРИХ ФОН ВИПФЕЛД

Оръженосецът се въодушевява твърде бързо.

ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ

РОЖЕР ДЪО БЕЗЕР

Син на най-прочутия княз на катарите в Лангедок. Иска да предотврати гибелта на своя свят.

РУДОЛФ I ФОН ХАБИСБУРХ (РУДОЛФ I ХАБСБУРГСКИ)

Графът е убеден, че е назряло времето за неговия род – и той прави всичко, за да осъществи това свое убеждение.

ИМПЕРАТОР ФРИДРИХ II ФОН ХОЕНЦАУФЕН
наричан също Федерико II Stupor Mundi (Чудото на света)
„Чудото на света“ угасва и отнася една тайна в гроба.

ХАЙНРИХ I ФОН БИЛВИРНХАЙМ
Епископ на Папинберк. Верен е само на едно: своето ковчеже.

РАМОН II ТРАНКАВЕЛ
Най-прочутият княз на катарите в Лангедок. Единствената му цел
вече е да опази семейството си.

САРИЗ ДЪО ФОА
Жената на Рамон и майка на Рожер. Страхува се за двамата мъже,
които за нея са всичко в живота.

ГИЛЕМ ДЪО СОЛЕР
Бившият боен другар на Рамон е вече само сянка на самия себе си.

ОЛИВИЕР ДЪО ТЕРМ, РОЖЕР ДЪО КОСЕРАН,
АРСИЙ ДЪО МОНТЕСКЪО, ПЕЕР ДЪО ФЕНОЛЕ
Няколко високопоставени катарски князе

КОНРАД IV (ФОН) ХОЕНЦАУФЕН, КРАЛ НА
ГЕРМАНИЯ, ЙЕРУСАЛИМ И СИЦИЛИЯ
синът на император Фридрих II не винаги действа умело.

МАНФРЕДО ЛАНЦИЯ ² – КНЯЗ НА ТАРЕНТ, КРАЛ
НА СИЦИЛИЯ
Полубратът на крал Конрад е предан и верен на своя баща император
Фридрих II.

БЕРАРДО ДЕ КАСТАНЯ, РИКАРДО ДЕ
МОНТЕНЕРО
Последните верни приятели на император Фридрих II.

---

2 Ланция – по-късно се произнася: Ланча (бел. прев.)

LOCUS HORRORIS

ЗИМАТА НА 1250 ГОДИНА

„... и нека да изглеждаме живи,
макар да сме се оттеглили от земния живот.“

*Фридрих II фон Хоенцауфен,
император на Свещената Римска империя*

1.
ЗАМЪКЪТ ФИОРЕНТИНО, АПУЛИЯ

Понякога, в много редки случаи, пред вътрешния взор на Рудолф фон Хабисбурх изплуваше пълното с укор лице на човека, когото графът бе убил.

О, той бе убивал много мъже, а и доста жени и деца. Всеки воин, сражаващ се в битки и завладяващ градове, невинаги успяваше да спре меча си, когато пред острието се изпречеше някой, който всъщност бе невинен. Ала хладнокръвно бе убивал само веднъж досега – само онзи човек. Хуго фон Тойфен, който се бе опитал да попречи на графа по пътя към властта. Хуго се бе разкалял заради това, ала твърде късно, защото в онзи миг изкормените му черва се къдреха по земята, а животът изтичаше през сгърчените му пръсти. След това се наложи граф Рудолф да се възползва от защитата на рода Хоенщауфен. Естествено, императорът не узна кой е истинският убиец на Хуго. Рудолф бе хвърлил вината върху иконома на Хуго, далечен роднина на фамилията Хабисбурх, и се беше престорил, че уж защитава човека по семейни подбуди. Покъсно никой не видя повече иконома, а императорът се бе поддал на мнимия благороден жест на Рудолф.

Защо ли сега той пак се сещаше за Хуго фон Тойфен? О, да! Защото много му се искаше да види някое от лицата около тази отрупана с блюда маса в онзи вид, в който бе видял за последно мутрата на Хуго: разкривена от ужас, докато кръвта образуваше воняща локва около тялото му. Рудолф крадешком огледа мъжете:

Берардо де Кастаня, тази стара костенурка, по чието лице все още личаха следи от сълзи на облекчение; Рикардо де Монтенеро – мършав и съсухрен като излиняла лоза; Манфредо – ухиленият млад глупак; точно до него друг младок, все още „с жълто около човката“ – Хертвиг фон Сталеберк, един от онези наивници, вярващи на празнотумията, които им чуруликаха в ухото разни песнопойци като оня Волфрам – дрънканиците за благородно рицарство и търсене на Светия Граал... и

всичките проклети идиоти, които се радваха, че императорът изглежда пак бе изиграл смъртта. Мразеше ги, всички тях.

А той, Рудолф IV, граф на Хабисбурх, Кибурк и Левинстен, ландграф на Турговия? Той трябваше да се радва заедно с тях, защото оцеляването на императора означаваше, че все още нищо не бе загубено и че той би могъл да придума краля да му възложи опазването на своята тайна. Тайната, която би решила бъдещата съдба на империята и би определила от чия династия да произхожда новият император. За граф Рудолф не беше трудно да признае, че най-живо го интересуваше вторият въпрос.

Рудолф бе убеден, че следващият император трябва да носи знаме с огненочервен лъв. Точно толкова убеден, както беше преди време, когато знаеше, че Хуго фон Тойфен трябва да бъде отстранен.

– Това е Божията воля – прошепна архиепископът на Палермо. – Нашият господар и приятел Федерико е богопомазаният, император на хилядолетието. Кралят на Франция, едва завърнал се от Светите земи, също застана на негова страна и обвини Рим за провала на своя кръстоносен поход. Кралят на Англия пък дори отказа на папата убежище.

Рудолф се бе вторачил унило в резена хляб на масата пред себе си. Един прислужник се спусна към него и му сервира допълнително парче сочно печено месо. Рудолф нямаше апетит, ала изпитваше желание да забие зъби в месото, да го отскубне от кокала и да го разръфа, та да уталожил гнева си.

– Самият папа знае, че приближава краят му – обясни Рикардо де Монтенеро. – Иначе Инокентий IV нямаше да предложи преговорите за мир, за които бяхме тръгнали, преди тази болест да повали императора...

– От която Божията милост сега го излекува – вметна Берардо де Кастаня.

– Благодарим на Бога – обади се нечий треперлив глас.

Всички скочиха на крака. На прага на голямата зала стоеше императорът, придружен от камердинера си. Рудолф почувства нещо като смущение. Федерико се усмихваше, ала изглеждаше ужасно – с изпито и набраздено лице; чревните спазми бяха издълбали бръчки около ъгълчетата на устата му, а русата му коса бе почти напълно побеляла. Беше се увил в дебела кожа като възнещ старец. Останалите мъже бяха съпреживявали разпада на императорското тяло през последните седмици и сега не бяха толкова изненадани, както Рудолф.

Манфредо скочи от стола и вдигна бокала си: „За истинския импе-

ратор на Свещената Римска империя!“ Очите на младежа бяха навлажнени. Рудолф познаваше – и презираше – предаността на Манфредо към своя баща. Сигурен бе, че ако ги нямаше другите мъже, Манфредо щеше да се хвърли към императора и да извика „Тате!“. Рудолф извърна поглед и също вдигна бокала си, за да не се набива на очи.

Камердинерът махна с ръка на виночерпеца и прошепна нещо в ухото му. Лицето на виночерпеца се издължи от учудване.

– Круши... със... захар? – изпелтечи той.

– Ако е възможно... – добави Федерико с онази любезност, с която той винаги се отнасяше към своите слуги.

Виночерпецът неволно хвърли поглед към императорския личен лекар, седнал на масата заедно с другите. Лицето на лекаря сияеше.

– Шом негово величество желае – каза виночерпецът. Бе очевидно, че много му се искаше да попита откъде, за бога, да намери круши през декември и дали следващия път императорът не би могъл да каже предварително, преди да посети някакъв незначителен замък в някакво незначително кътче на Апулия и да поиска захар. Ала той само се поклони. – Ваше величество няма да има причина да се жалва.

– И как иначе? – усмихна се лекарят. – Нали апетитът му означава, че е прехвърлил трапа.

Граф Рудолф се отпусна на мястото си и се загледа как императорът сяда на стола с висока облегалка, поставен начело на масата. Когато Федерико плъзна поглед около масата, графът сведе очи, защото се боеше, че те ще издадат чувствата му. Резенът хляб беше напълно размекнат от соса на печеното, мазнината върху мръвката бе започнала да изстива. Той избута хляба от масата и го остави да падне на пода. Ритна с нозе подгизналото от мазнина парче встрани, ала възбуденият сблъсък на вмирисани тела в краката му и скимтенето и воят издадоха, че кучетата вече се биеха за хляба. Без да поглежда, граф Рудолф раздаде няколко ритника. Кълбото от преплетени кучешки тела се изгърколи няколко крачки встрани и принуди Рикардо ди Монтенеро да вдигне краката си. Ако Рудолф не беше в такова лошо настроение, щеше да се захили злобно. Той впи зъби в мръвката и изпод пласта подправки и сос усети, че месото бе започнало да се разваля. Вбесен, той преглътна хапката, която вече беше в устата му и остави парчето обратно на масата. Тези хора изобщо ли не забелязваха, че тук всички играеха някаква жалка нескопосана комедия? Императорът искаше круши със захар, понеже бил по-добре? Никога ли не бяха виждали човек да умира? Виночерпецът бе изтичал навън, за да срита задниците на слугите в замъка и да ги заплаши с всички мъчения на ада, та да намерят няколко круши и по-

следните запаси от захар, дори ако се наложеше да ги изтръгнат от устата на някой прегладнял в селото отвъд стените на крепостта. Лицето на лекаря сияеше весело, архиепископът се усмихваше и не преставаше да се кръсти, глупакът Манфредо не откъсваше очи от баща си. А самият император... той все още имаше властта да ги омагьосва със своите собствени убеждения, макар всеки, който се взреше по-внимателно, да виждаше, че смъртта бе свалила ръка от рамото му, само за да може да замахне по-яко с косата. Само че никой не се взираше по-внимателно. Освен Рудолф.

Той усети върху себе си погледа на император Федерико. Неволно изпъна гръб и в същия миг презря сам себе си заради това.

– Граф фон Хабисбурх изглежда тъй ядосан, сякаш са му поднесли на трапезата собствения му кон – обади се нечий глас.

Избухна смях. Рудолф се огледа подир гласа. Откри едно ухилено, лъснало от мазен сос, младежки безсрамно лице.

– Господин Хертвиг фон Сталеберк изглежда тъй весел, сякаш моят кон му е много вкусен – отвърна Рудолф. Заби поглед в младия рицар от другата страна на масата, докато смехът ставаше все по-силен, а Хертвиг кимаше добродушно и се преструваше на победен. После, когато погледът на Рудолф го удучи, веждите на младежа се сведоха. Рудолф не се и помъчи да превърне усмивката си в нещо друго, различно от това, което бе: озъбване.

– Това беше бърз удар – провикна се някой. – Господата би трябвало да рискуват един двубой *jeu-parti*!

Само това липсваше: *jeu-parti*! Песен, при която двама певци пееха в двубой един срещу друг. Първият изпяваше една строфа, а другият трябваше да измисли в отговор друга строфа, която развиваше мисълта на първата, а отгоре на това в най-добрия случай се и римуваше с нея. Някои дуелисти запълваха цели вечери със своите съчинявани на мига балади, докато слушателите търсеха утеха във виното.

– Ами това с глупавия младок Хертвиг фон Сталеберк?

Хлапакът направи такава физиономия, сякаш би могъл да се съгласи на подобно нещо, ала като погледна втори път изражението на граф Рудолф, явно се опомни. Сталеберк се облегна назад и игнорира подканата, като махна с ръка да му донесат ново парче месо.

Рудолф отново почувства погледите на императора върху себе си. Той умишлено обърна гръб на Федерико. Една от причините граф Рудолф да приеме защитата на фамилията Хоенстауфен бе, че той я смяташе за слаба, западнала и изгубила влияние, беше убеден, че неговият собствен род е избран да управлява империята. Рудолф дори бе споделе-

лил с императора отлъчването от църквата. Беше го придружил в погрома му, вместо да поведе своето собствено име към слава и чест. Кога най-сетне щяха да го възнаградят за това?

Когато чу, че императорът започна разговор с Рикардо де Монтенеро, Рудолф скришом огледа владетеля. Ето го, господарят на империята – мършав и изпостаял, някогашната му дръзка красота си бе отишла, погубена в един живот от борби и триседмични спазми от чревно разстройство. Рудолф беше чул, че императорът вече бил подготвил в стаята си своята смъртна одежда – сиво расо с качулка на цистерциаския орден. Ха! Нима в спалнята на императора нямаше огледало, та да се види той колко прозрачен е станал вече? Ако в император Федерико имаше нещо, което Рудолф ценеше, това бе неговият прагматизъм. Явно не бе поглеждал в огледалото, иначе нямаше да седне тук и да кара всички да повярват, че животът ще продължи.

„Дано все още да не е хвърлил цистерцианското расо“, помисли си злобно Рудолф. Представи си сивата дреха и изкриви устни. Цистерцианци. От всички ордени, които, в раса и с тонзури търсеха божественото съвършенство, като тънеха или в калта на приличните си на кочини манастири, или в помпозното разточителство на абатствата си, в сърцето на императора се бяха враснали точно цистерцианците. Дали защото единствено те се бяха държали сравнително разумно и меко по време на жестоките походи на църквата срещу еретиците от Южна Франция, към които сърцето на императора тайно бе принадлежало през последните години? Рудолф не знаеше. Знаеше само, че войната срещу албигойците и катарите (катари – Чистите! Как не!) действително беше повече от жестока. Знаеше го, така да се каже, от първа ръка – това бе тайна, която Рудолф никога не бе издал пред императора. И още нещо знаеше Рудолф. От всички присъстващи тук на масата той не мразеше никого тъй силно, тъй пламенно от дън душа, както ненавиждаше император Федерико – Фридрих II фон Хоенстауфен, еретика, антихриста, чудото на света. Макар че това чудо нямаше да преживее утрешната вечер.